

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/13/2014
Identifikačné číslo spisu:	9514100122
Dátum vydania rozhodnutia:	20.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9514100122.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Aleny Šiškovéj na verejnom zasadnutí v Bratislave 20. mája 2015 v trestnej veci obžalovaného S. H. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, vedenej na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-4T 32/2014, o odvolaní prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 12. novembra 2014, sp. zn. BB-4T 32/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sa z r u š u j e .

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaný

S. H., nar. XX. J. XXXX v N., bytom K.,
sa podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 25. augusta 2014, sp. zn. VII/2 Gv 187/13/1000-44, pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že

najmenej od 29. októbra 2013 potom, čo bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody si v Kráľovskom Chlmci a na iných miestach regiónu južného Zemplína zadovážoval prostriedky na

vykonanie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy MUDr. V. Z., ktorému sa chcel pomstiť za to, že ho dostal do väzenia a rozvrátil mu rodinu, kde za týmto účelom sa dňa 3. decembra 2013 v miestnej pizzerii Italia na Hlavnej ulici v Kráľovskom Chlenci stretol s osobou vystupujúcou pod menom L. M., od ktorej žiadal zabezpečiť funkčnú strelnú zbraň a náboje k nej,

pretože trestnosť činu zanikla.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 12. novembra 2014, sp. zn. BB-4T 32/2014, bol obžalovaný S. H. podľa § 285 písm. e/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/2 Gv 187/13/1000-44, z 25. augusta 2014 pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať na skutkovom základe uvedenom v enunciiate tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie v neprospech obžalovaného S. H. prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 26. novembra 2014.

Prokurátor sa nestotožnil s tvrdením prvostupňového súdu, že trestnosť činu zanikla. Podľa názoru prokurátora prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že obžalovaný dobrovoľne upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu zločinu v zmysle § 13 ods. 3 písm. a/ Trestného zákona. V zmysle ustálenej súdnej praxe o dobrovoľnosti upustenia nejde, ak páchatel upustil od konania, resp. prípravu oznámil prevažne pod vplyvom prekážky alebo z obavy z odhalenia. Obžalovaný neprišiel na dohodnuté stretnutie s L. M. (ktorý mu mal odovzdať funkčnú strelnú zbraň s nábojmi) len v dôsledku obavy z odhalenia, čo jednoznačne vyplýva z jeho telefonátu, v ktorom obžalovaný uviedol: „zabudni na všetko, bolo tam veľa podozrivých ľudí...“. Obhajobu obžalovaného považoval prokurátor za účelovú v súvislosti s vyjadreniami svedkov, ktorí potvrdili, že obžalovaný sa niekoľkokrát vyjadril, že sa pomstí, že nie je problém kúpiť si zbraň a že odstrelí ženu, aj jej priateľa. Pri incidente s poškodeným MUDr. V. Z., ho mal obžalovaný sotiť do hrude so slovami „ved' počkaj o dva týždne to bude celkom ináč“. Poškodený videl v očiach obžalovaného nenávisť, zúrivosť, hnev ako nikdy predtým. Tykal mu, hoci pred tým mu nikdy netykal. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný dobrovoľne neupustil od úmyslu spáchať pripravovaný čin voči poškodenému z pomsty a tento u neho pretrvával aj potom, čo z obavy z odhalenia zrušil stretnutie s agentom. Prokurátor poukázal na chybu v rozsudku, nakoľko podľa platného Trestného poriadku podľa ustanovenia § 285 písm. e/ Trestného poriadku sa oslobodzuje spod obžaloby obvinený mladistvý, ktorý v čase činu neprekročil pätnásť rok veku... Podľa v súčasnosti účinného Trestného poriadku mal súd v rozsudku aplikovať ustanovenie § 285 písm. f/ (oslobodenie spod obžaloby, ak trestnosť činu zanikla).

Na základe uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T 32/2014, z 12. novembra 2014 zrušil podľa § 321 písm. d/ a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K podanému odvolaniu sa 18. decembra 2014 vyjadril obžalovaný, prostredníctvom svojho obhajcu. Podľa názoru obžalovaného H. Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy na náležité zistenie skutkového stavu veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku a tieto aj správne vyhodnotil

jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovaného S. H. podľa § 285 písm. f/ Trestného zákona (správne má byť Trestného poriadku) spod obžaloby oslobodil.

V ďalšej časti vyjadrenia obžalovaný rozoberá ustanovenie § 13 ods. 1 Trestného zákona - prípravu na zločin z hľadiska dobrovoľného upustenia od ďalšieho konania smerujúceho k dokonaniu činu. Obžalovaný od svojho zámeru upustil. Jeho obava pramenila práve z toho, že čin, o ktorom vedel, že nie je správny, bude odhalený. Okrem tohto jeho vnútorného pocitu nebola objektívne preukázaná žiadna iná konkrétna skutočnosť, ako v odvolaní naznačil prokurátor, ktorá by obžalovaného viedla k zmene pôvodného rozhodnutia a presvedčila ho čin ďalej nevykonať. Týmito konkrétnymi skutočnosťami nemôžu byť ani prokurátorom citované vyjadrenia obžalovaného v telefonáte s agentom. Dôkazy, na ktoré poukázal prokurátor umožňujú podľa názoru obžalovaného vyvodzovať len podozrenie, súčasne ale pripúšťajú záver o inej možnosti skutkového riešenia. Zo zásady prezumpcie neviny uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva nielen zásada „in dubio pro reo“, ale aj to, že obžalovanému musí byť vina preukázaná. Pokiaľ prokurátor poukazoval na výpoveď obžalovaného v prípravnom konaní, na takýto dôkaz súd nemôže prihliadať, keďže v konaní pred súdom nebol vykonaný. Reči odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody, že sa po prepustení na slobodu pomstia tým, ktorí ich do väzenia dostali, patria podľa obžalovaného do bežného koloritu vo výkone trestu. Pokiaľ ide o prepisy odposluchov, väčšina z nich sa týka telefonických hovorov obžalovaného s manželkou a deťmi, prípadne poškodeným. Ani z jedného rozhovoru nevyplynulo, že by obžalovaný niekoho vydieral, alebo sa vyhrážal zabitím poškodenému. Samotný poškodený potvrdil, že sa mu obžalovaný nikdy nevyhrážal. Pokiaľ ide o dôkaz získaný výsluchom agenta, obžalovaný vysvetlil, že zbraň od neho žiadal preto, lebo chcel spáchať samovraždu. Ale predpokladal, že by mu agent zbraň pre tento účel nezadovážil, preto si vymyslel, že ju potrebuje na dvojnóhú srnku. Takisto incident s poškodeným MUDr. Z. z 13. februára 2014 nepreukázal skutočnosti, ktoré by mali viesť k spáchaniu posudzovaného trestného činu.

Z uvedených dôvodov obžalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol.

Na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu 20. mája 2015 sa obžalovaný S. H. nezúčastnil. Písomne požiadal súd, aby konal v jeho neprítomnosti.

Prokurátor zotrval na písomne podanom odvolaní a navrhol mu vyhovieť.

Obhajca obžalovaného zotrval na písomnom vyjadrení k odvolaniu zo 16. decembra 2014. Zdôraznil, že obžaloba doposiaľ žiadnym dôkazom nepreukázala, že obžalovaný sa nachádzal na mieste, kde sa mal stretnúť s agentom a kde mal od neho prevziať zbraň. Stretnutie obžalovaného s agentom sa uskutočnilo v decembri 2013, pričom obvinenie mu bolo vznesené až v marci 2014, teda 4 mesiace po tzv. incidente s poškodeným MUDr. Z.. Obžaloba počas tejto doby, ani neskôr nezadovážila ani jeden dôkaz, ktorý by preukazoval, že by obžalovaný pripravoval nejaký trestný čin, a to aj napriek tomu, že bol sledovaný a odpočúvaný. Z uvedených dôvodov žiadal odvolanie prokurátora zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania primárne zistil, že nie je daný dôvod pre postup podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku; ani pre postup podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku; preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Prihliadal pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a boli by spôsobilé odôvodniť podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Zistil, že odvolanie prokurátora je prípustné (§ 306 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 307 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku) a včas (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), pričom dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť pre jeho chybu - nesprávne uvedené ustanovenie Trestného poriadku o oslobodení obžalovaného (§ 285 písm. e/ Trestného poriadku). V tejto časti považoval odvolací súd odvolanie prokurátora za dôvodné, inak za nedôvodné.

Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie (§ 2 ods. 10), konštatoval, že boli získané zákonným spôsobom a tieto aj správne a v súlade so zákonom vyhodnotil (§ 2 ods. 12). Na podklade takéhoto postupu, ktoré bolo vedené v rámci základných zásad trestného konania dospel k správne mu záveru, že obžalovaného je potrebné spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky oslobodiť.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný S. H. si po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody zadovážoval prostriedky na vykonanie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy MUDr. V. Z.. Obžalovaný totiž neprijal tú skutočnosť, že sa s ním manželka rozviedla (21. októbra 2013), prenasledoval bývalú manželku s túžbou obnoviť vzťah, pričom za hlavného vinníka tohto vzťahového debaklu považoval MUDr. Z., u ktorého manželka pracovala. Satisfakciou za domnelú ujmu mala byť práve vražda MUDr. Z.. Tieto skutočnosti sú preukázané výpoveďami svedkov J. Q. a G. N., ktorí s obžalovaným vykonávali trest odňatia slobody a vypovedali, že obžalovaný sa im zdôveril, že po prepustení z výkonu trestu si to s poškodeným Z. vybaví, oboch zabije a potom zabije i seba. Tvrdil, že nemá problém si na tento účel zohnať zbraň. Svedok L. M. (agent), zas potvrdil, že 3. decembra 2013 sa stretol s obžalovaným, ktorý ho požiadal o zabezpečenie strelnej zbrane - pištole s nábojmi v celkovej sume 100 €. Túto skutočnosť napokon nepoprel ani obžalovaný H.. Výpovede agenta a obžalovaného sa líšili v ich tvrdeniach na aký účel mal svedok M. obžalovanému zabezpečiť zbraň. Obžalovaný tvrdil, že ju chcel pre seba, pretože chcel spáchať samovraždu - legendu o dvojnohej srne si vymyslel, aby mu svedok neodmietol jeho žiadosť a agent M. zas tvrdil, že obžalovaný mu povedal, že zbraň potrebuje na muža, ktorého považoval za pôvodcu svojich problémov. Za takejto dôkaznej situácie, aj odvolací súd uveril výpovedi svedka M., a to práve s poukazom na vyššie spomenuté výpovede spoluodsúdených obžalovaného, svedkov N. a Q..

Odvolací súd sa teda stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že konanie obžalovaného v tomto štádiu možno vyhodnotiť ako prípravu na spáchanie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy, keďže obžalovaný si vytváral podmienky na spáchanie tohto zločinu práve tým, že oslovil kamaráta, ktorý ho kontaktoval na svedka - agenta M. za účelom zabezpečenia strelnej zbrane a nábojov na účel vyhodnotený vyššie.

Podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona príprava na zločin je konanie, ktoré spočíva v úmyselnom organizovaní zločinu, zadovážovaní alebo prispôsobovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, zhluknutí, návode, objednávaní alebo pomoci na taký zločin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok na jeho spáchanie, ak nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu.

Príprava je také úmyselné konanie, ktoré vytvára podmienky na uskutočnenie trestného činu. Príprava, pokus a dokonaný trestný čin predstavujú vývojové štádiá trestného činu. Príprava na zločin je prvým relevantným štádiom trestnej činnosti.

Pre prípravu sa vyžaduje konkrétna činnosť, pričom prejav (ústny, písomný) spáchať zločin nemožno považovať za konkrétné konanie, v takomto prípade nejde o prípravu. Príprava musí dospieť do určitého štádia vytvárania podmienok na spáchanie trestného činu. V posudzovanom prípade práve stretnutie obžalovaného s agentom L. M. so žiadosťou, aby mu zabezpečil strelnú zbraň s nábojmi na „dvojnohú srnu“, poškodeného Z. - pôvodcu jeho problémov bolo už tým štádiom konania obžalovaného, ktoré naplnilo pojmové znaky prípravy ku žalovaným trestným činom.

Podľa § 13 ods. 3 písm. a/ Trestného poriadku trestnosť prípravy na zločin zaniká, ak páchatel dobrovoľne upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu zločinu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutej prípravy.

Na základe výsledkov v konaní produkovaných dôkazov sa odvolací súd stotožnil aj s tvrdením Špecializovaného trestného súdu, že obžalovaný od svojho zámeru spáchať žalovaný zločin dobrovoľne a z vlastnej vôle upustil a zároveň odstránil nebezpečenstvo, ktoré hrozilo záujmu chráneného trestným

zákonom.

Tieto skutočnosti sú potvrdené najmä výpoveďou samotného obžalovaného, svedka agenta M., ale hlavne prepisom prekladu zvukového záznamu z telefonického rozhovoru z 5. februára 2014 o 14.55 hod., z ktorého vyplýva, že obžalovaný sa s agentom nechcel stretnúť, žiadal ho, aby si vymazal jeho telefónne číslo, nechcel mať s ním nič spoločné. Bol to obžalovaný, ktorý ako prvý, z vlastnej iniciatívy volal agentovi, aby mu oznámil, že sa nestretnú a zbraň od neho už nechce. Svedok - agent mu vtedy síce telefón nezdvihol, ale to, že mu obžalovaný volal ako prvý, je nepochybné z výpovede svedka M. a z výpisu o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke. Aj v priebehu ďalších hovorov (opakované telefonáty agenta, ktorými vyzýval obžalovaného na stretnutie, ktoré už však zo strany agenta boli činnosťou nad rámec zákona, pretože agent sa už dostal do protizákonnej polohy, keď iniciatívne navádzal obžalovaného na spáchanie trestnej činnosti) obžalovaný dôsledne trval na tom, aby svedok na celú vec zabudol, aby si vymazal jeho telefónne číslo a dokonca agentovi už ani nezdvihol telefón. Aj odvolací súd uveril, v zmysle zásady „in dubio pro reo“, obžalobou nebol preukázaný opak, tvrdeniu obžalovaného, že na dohovorenom mieste vôbec nebol, že keď telefonoval s agentom v čase ich dohovoreného stretnutia, už bol doma.

Obžaloba nepreukázala, že by sa obžalovaný vyskytoval na dohodnutom mieste (pri Tesco) dňa 5. februára 2014. Obžalovaný bol sledovaný, odpočúvaný, preto jeho prítomnosť na dohodnutom mieste by bola s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou policajnými orgánmi zaznamenaná. Potvrďuje to aj záznam zo sledovania v predmetný deň, podľa ktorého od 14.30 hod. do 15.30. hod. nebol obžalovaný videný. Obžalovaný telefonoval agentovi o 14.00 hod., aby nechodil, že je to zbytočné.

Obžalovaný S. H. splnil aj ďalšiu zákonom požadovanú podmienku pre zánik trestnosti prípravy, a to že odstránil nebezpečenstvo z podniknutej prípravy.

Od 5. decembra 2013, kedy sa obžalovaný mal stretnúť s agentom až do doby, kedy mu bolo vznesené obvinenie 10. marca 2014, resp. kedy bol vzatý do väzby 12. marca 2014, pričom vyhotovovanie obrazových, obrazovo-zvukových záznamov, odpočúvanie, záznam telekomunikačnej prevádzky ako aj sledovanie obžalovaného, bolo podľa jednotlivých príkazov sudcu pre prípravné konanie nariadené až do 25. februára 2014, neboli získané orgánmi činnými v trestnom konaní žiadne relevantné dôkazy, ktoré by nasvedčovali tomu, že odstránenie nebezpečenstva, ktorým obžalovaný hrozil, nie je trvalé a že by obžalovaný pripravoval, pokúsil sa, alebo spáchal nejaký delikt.

Jediným konfliktným konaním obžalovaného vo vzťahu k poškodenému MUDr. V. Z. bolo ich stretnutie 13. februára 2014, kedy mal obžalovaný povedať MUDr. Z., že o dva týždne to bude všetko ináč. Podľa obžalovaného toto konanie bolo len reakciou na to, že poškodený mu zabránil v stretnutí s jeho bývalou manželkou.

Ani tento konflikt medzi obžalovaným a poškodeným nie je, aj podľa názoru odvolacieho súdu, možné hodnotiť ako konanie smerujúce k spáchaniu akéhokoľvek zločinu. Z výpovede samotného poškodeného vyplýva, že obžalovaný sa mu predtým nikdy nevyhrážal a ani pri tomto incidente obžalovaný nijako nenaznačoval, že by mu chcel ublížiť. Pripustil, že zo strany obžalovaného to bolo divné chovanie, lebo vždy mal k nemu rešpekt, dokonca mu „onikal“, ale teraz mu tykal. Obžalobe sa nepodarilo logicky vysvetliť, čo obžalovaný uvedenými slovami myslel. Obžalovaný viac poškodeného až do svojho zadržania nekontaktoval.

Dobrovoľnosť upustenia od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu trestného činu je v zmysle § 13 ods. 3 Trestného zákona daná len vtedy, ak páchatel vie, že mu nič nebráni dokončiť trestnú činnosť, ani mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo a predpokladá, hoci aj mylne, že jeho trestná činnosť je uskutočniteľná a napriek tomu sa rozhodne od dokončania činu upustiť a odstrániť nebezpečenstvo, ktoré vzniklo z podniknutej prípravy záujmu chránenému Trestným zákonom, alebo urobiť o príprave na trestný čin oznámenie v čase, keď vzniknuté nebezpečenstvo mohlo byť ešte odstránené.

S poukazom na tieto dôvody, aj Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že konanie obžalovaného po stránke subjektívnej i objektívnej nenaplnilo znaky prípravy na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1, § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b/ Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona.

Špecializovaný trestný súd však pochybil, keď obžalovaného spod obžaloby prokurátora oslobodil podľa § 285 písm. e/ Trestného poriadku (hoci v odôvodnení rozhodnutia uviedol § 285 písm. f/ na str. 11).

Podľa § 285 písm. e/ Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak obvinený mladistvý, ktorý v čase činu neprekročil pätnásť rok veku, nedosiahol takú úroveň rozumovej a mravnej vyspelosti, aby mohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie.

- písm. f/ ak trestnosť činu zanikla.

Toto pochybenie Najvyšší súd Slovenskej republiky napravil tak, že zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol a toto pochybenie, ktoré nebolo len písárskou chybou, napravil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.